

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

هارون خیل شعشی

۱۱/۰۲/۲۷

پایگاه های نظامی امریکا:

عامل تشنج و بی ثباتی

موضوع تأسیس پایگاه های دایمی ایالات متحده امریکا در افغانستان بحث مفصلیست، که درین ایجاز نمی توان به مطالعه و بررسی همه پهلو های آن، چنان که شاید و باید دست یافت؛ اما آنچه درین اختصار باید اظهار داشت، تذکر این واقعیت است، که جناب استاد اسحاق نگارگر در مصاحبه پرمحتوای شان با میرمن فرزانه فارانی، به نکات واقعاً مهم و ارزشمندی اشاره نموده اند. من به عنوان یک افغان مستقل، آرزوی و ملی گرا از بینش علمی و موضعگیری ملی گرایانه استاد نگارگر با قاطعیت حمایت و پشتیبانی می نمایم.

قدر مسلم آنست، که حضور پایگاه های نظامی بیگانگان، چه حال چه آینده، چه موقتی چه دایمی، اصلاً با روحیه آزادیخواهانه و استقلال طلبانه افغانهای غیور و پرغرور، جور نمی آید. تاریخ مبارزات حماسه ساز مردم افغان گواه این واقعیت است، که پدران و نیاکان آزادمش ما نه تنها به خاطر نوامیس ملی خود، بلکه به منظور رهائی سایر مردمان ستم کشیده نیز همواره به یاری خدای بی همتا و شمشیرهای توانای خود، تکیه زده اند. بر مبنای همین روحیه آزادمندی و استقلال طلبی مردم سلحشور ما بود، که همه مهاجمان و تجاوزگران خارجی، از کوروش کبیر و سکندر مقدونی گرفته تا اعراب، مغولها، انگلیسها و روسها، همه با شکست ننگین و فضیحت بار مواجه گشته اند. مگر همین روحیه آزادمندی و تسلیم ناپذیری افغان های دلیر و زنجیر شکن نیست، که نیروهای اشغالگر انتلافی به سرکردگی ایالات متحده امریکا از تقریباً ده سال بدین سو، یک لحظه آرام ندارند.

افغانهای دلیر و آزاد نه تنها زندگی زیر سایه های تفکنداران بیگانه را مایه عار و شرمندگی خود دانسته، بلکه پنهان شدن در برج و باره های نظامی را نیز شیوه افغانی دفاع از حملات دشمنان نمی دانند. به این قصه مستند تاریخی در باره احساسات پرغرور و دلیرانه یک مادر نامی افغان، نگاه کنید:

کله چی احمد شاه بابا په ۱۱۷۴ هـ ق / ۱۷۶۱ م کال د دولت د نورو مشرانو په مشوره غوښته د هیواد د دوښمنانو د احتمالی بریدونو د مخنیوی په مقصد د کندهار د نوی بنار پر شا وخوا اوه دېوالونه او اوه خندقونه را وگرځوی، زرغوني انا د احمد شاه بابا زړورۍ او مدبری مور سمدستی هغه خپل حضورته وروغوښت او ورته و یی ویل : زویه! دا خبره ټینگه په غور کی و نیسه ، چی افغانان هیڅکله ځانونه د خاورو په دېوالونو او د اوبو په خندقونو نه

ساتی. په دې خندقونو او دېوالونو به یوای زه او ته و ژغورل سو ، ایا ستا هغه ورونه او خوندي چی تر دې دېوالو او خندقود باندی ژوند کوی، ستا څخه ساتنه او ژغورنه نه غواړی؟ بله خبره دا چی ته باید دونه انتظار و نه باسي چی دوینمن د ملک تر سرحدونو راتیر سی؛ او ستا ښار ته را و رسیری .

ازین رو، موجودیت پایگاه های نظامی دایمی هیچگاه ضامن امنیت و ثبات در افغانستان و منطقه ما نمی باشد. ایجاد چنین پایگاه های نظامی صرف و صرف به منافع ستراتیژیک ایالات متحده امریکا، متحدین نظامی - سیاسی و بالاخره رژیم دست نشانده آنان در افغانستان، خدمت خواهد کرد. چنان که داکتر بریژینسکی - مشاور امنیتی (۱۹۷۶ - ۱۹۸۰) قصر سپید در زمان ریاست جمهوری جیمی کارتر و « مگر متفکر ستراتیژیستان پینتاگان و سی . آی . ای » در صفحات ۳۰ و ۳۱ کتاب معروفش موسوم به « تخته بزرگ شطرنج » اشاره می کند، کنترول منطقه یوریشا، در حال حاضر از ترجیحات و الویت های مهم ستراتیژیک ایالات متحده امریکا ، به حساب می رود. در غیر از آن با از میان رفتن خطر کمونیزم در جهان، اصلاً دلیلی برای ایجاد و گسترش پایگاه نظامی، تقویت گروه بندی های سیاسی- نظامی، مصارف کمرشکن دفاعی و غیره اقدامات تهاجمی وجود ندارد. ایالات متحده امریکا از غم افغانها نمرده، که از هزاران کیلو متر فاصله اینجا به دفاع افغانستان بیاید؛ جوانان خود را به کشتن بدهد؛ میلیاردها دالر خساره متحمل شود؛ به اعتراضات و مخالفت های همسایگان ما و سایر مردم جهان دامن بزند؛ ولی به هیچ هدف استعماری چشم ندوخته باشد.

طبق استدلال بریژینسکی، سیطره ایالات متحده امریکا بر منطقه یوریشا، که هفتاد و پنج فیصد نفوس جهان در آن زندگی کرده؛ و سه بر چهارم حصه تمام منابع انرژی و ثروتهای طبیعی جهان در زیر خاک آن نهفته است، برای ایالات متحده امریکا اهمیت حیاتی دارد.

علاوه بر منابع سرشار انرژی، ثروتهای بی نظیر طبیعی و ظرفیت های بی بدیل انسانی که داکتر بریژینسکی بدان اشاره می کند، تسلط بر منطقه وسیع یوریشا، به ایالات متحده امریکا و هم پیمانان سیاسی - نظامی شان فرصت خواهد داد تا پیشرفت های برق آسای اقتصادی و نظامی ابر قدرت در حال ظهور جهان (چین) را با دقت تمام زیر نظر داشته؛ از پیشروی های ستراتیژیک فدراسیون روسیه به منطقه جلوگیری نموده؛ جنبش های ملی و آزادیبخش مردمان منطقه را با موانع و دشواری های فزاینده مواجه ساخته، از پیشرفت های پروگرام هسته ئی رژیم اخوندی ایران پیشگیری به عمل آورده؛ و برسلاحهای اتمی پاکستان از نزدیک نظارت و کنترول داشته باشد. اگر تاسیس پایگاه های نظامی ایالات متحده امریکا در افغانستان باعث ایجاد امنیت و ثبات در کشور و منطقه ما شده می توانست، ما از چیزی کم ده سال بدینسو شاهد دهها پایگاه نظامی ایالات متحده امریکا و سایر نیروهای ائتلافی در افغانستان بوده ایم . همین اکنون به علاوه یک صد و پنجاه و پنج هزار عسکر تا دندان مسلح نیروهای ائتلاف، حدود یکصد هزار افراد مسلح مربوط به کمپنی های به اصطلاح امنیتی مانند « بلک و اترسابق یا زی کونی »، « سیتی » و غیره نیروهای استخباراتی در افغانستان بی در و دیوار، مصروف فعالیت های نظامی اند؛ اما همه ما به چشم سر می بینیم که از امنیت و ثبات نه تنها درین کشور جنگ زده ، بلکه در سراسر منطقه آشفته و بحران زده، هیچ خبری نیست .

ایجاد پایگاه های دایمی امریکا در افغانستان نه تنها باعث برانگیختن مردم آزادنش، بیگانه ستیز و متدین افغانستان گردیده، بلکه به حساسیت ها و عکس العمل های شدید جنبش های اسلامی منطقه، همسایگان و قدرت های سیاسی- نظامی منطقه نیز شدیداً دامن خواهد زد. رژیم آخندهای مکار ایرانی و مداخله گران پنجابی سالها از حضور

نیروهای ائتلافی در افغانستان خون جگر خورده اند؛ حال فدراسیون روسیه نیز از تشویش و نگرانی شان در زمینه صریحاً بحث می نماید. چین و دولت های مقتدر عربی نیز به هیچ وجه نمی توانند از وجود چنین پایگاه های دائمی راضی و خوشنود باشند. روی این ملحوظ، مفکوره ایجاد پایگاه های نظامی از ریشه مشکل آفرین و جنجال برانگیز است. متأسفانه حامیان محترم حضور نظامی و پایگاه های احتمالی امریکا در کشور تا حال سر در نمی آورند، که آدم خان مرد بود یا زن. روزانه دهها هموطن بی گناه ما بی رحمانه به خاک و خون می غلتند؛ شعله های آتش جنگ و ویرانی روز تا روز گسترش می یابد؛ اما یک عده هموطنان ما من جمله بناغلی نوری از تأسیس پایگاه های دائمی ایالات متحده امریکا در کشور به عنوان عامل ثبات و استحکام، حرف می زنند.

هموطنان عزیزم!

چرا درک نمی کنید، که مردم ما وجود عساکر خارجی را در خانه و کاشانه خود نمی پذیرند. مگر نمی دانید که ملیونها شهید، معلول و معیوب در جهاد مقدس علیه قشون سرخ، حاکی از چه حقایقی است؟

این نظر جناب ولی احمد نوری نیز با واقعیت های موجود جهان هیچ همگونی و همخوانی ندارد، که گویا پایگاه های نظامی امریکا درین یا آن کشور جهان جز مفاد، به هیچ مصیب یا کشمکشی دامن نزده است. به این سایت های اینترنتی سری بزنید، آنگاه خواهید دانست، که پایگاه های نظامی ایالات متحده امریکا چه حاکی بر سر مردمان کشورهای جهان ریخته است. تاراج ثروت های ملت ها، تهاجم فرهنگی، گسترش جرایم و لجام گسیختگی ها و بسا مصایب دیگر سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی را باید از نتایج حتمی این گونه پایگاه های نظامی در جهان، به شمار آورد.

http://www.worldpublicopinion.org/pipa/articles/international_security_bt/579.php

<http://www.thenewamerican.com/index.php/usnews/foreign-policy/3595-controversy-over-us-base-in-okinawa>

<http://www.truth-out.org/five-expensive-us-military-bases-spark-controversy-abroad63988>

<http://www.globalsecurity.org/military/library/report/1990/KMF.htm>

اندیشه هموطن ارجمند وگرامی - جناب ولی احمد نوری مبنی دریافت پول و منافع اقتصادی از مدرک تأسیس پایگاه های نظامی دائمی امریکا در افغانستان نیز با روحیه آزادی و استقلال خواهی افغانها از بیخ و ریشه در تضاد است. رویدادهای تاریخ کشور نمایانگر این واقعیت است، که افغانهای غیور و از بند رسته همواره بر پول و منافع که در برابر استقلال و آزادی وطن شان پرداخته شده، تُف انداخته اند. مگر ماجرای الکساندر برنس نماینده سیاسی انگلیسها در شهر کهنه کابل را به خاطر ندارید، که در جریان تجاوز اول انگلیسها بر افغانستان، نتوانست با پیشکش کردن پول و ثروت فراوان، از شمشیرمرگ غازیان آزادیخواه نجات یابد.

در آخر باید خاطر نشان ساخت، که تأسیس پایگاه های نظامی، چه موقتی چه دائمی، به هیچ وجه راه حل قضیه افغانستان نمی باشد. برای تأمین امنیت و ثبات در افغانستان عزیز و منطقه گرد و نواح آن باید اولتر از همه به عوامل و انگیزه های جنگ، خونریزی، ویرانگری، مداخلات بیگانان، فساد، ظلم، بی عدالتی، گرسنگی، بیکاری و بسا دشواری های جدی جامعه خود، توجه عمیق مبذول داشت. تأمین صلح و امنیت پایدار در افغانستان مستلزم حل و فصل عمیق و همه جانبه اختلافات سیاسی در کشور است. تا مسببین جنگ و خونریزی، چور و خیانت، فساد و بی کفایتی کماکان بر شوون مردم زجر کشیده ما حکومت نمایند، انتظار صلح، امنیت، آزادی، عدالت،

مساوات، حاکمیت قانون، ترقی و شکوفائی در کشور خیالست و محالست و جنون . لعنت و نفرین بر رژیم‌های که به زور توپ و تانک نیروهای بیگانه، بر مردم کشور حکومت کرده؛ زندگی و آسایش میلیون‌ها افغان مظلوم و بیچاره را در این سو و آن سوی خط تحمیلی دیوریند، به مخاطره افکنده است . برای حل مسایل افغانی باید به جای بحث پیرامون معلول قضایا، به بررسی و موشکافی در باره عوامل و علل آن، توسل جست .

وقتی قدرت سیاسی از طریق تشکیل یک حکومت موقت ملی به نمایندگان واقعی مردم انتقال یابد؛ و کلیه مردم افغانستان اعم از پشتون، تاجیک، هزاره، ازبیک، ترکمن، نورستانی، پشه‌ئی، بلوچ، عرب، گجر، هندو، سیک و غیره بر مبنای صداقت، هوشیاری و دلسوزی، بر دور و بر آن حلقه زنند، دیگر جائی به هیچ نوع بی امنیتی و بی ثباتی در افغانستان و منطقه، باقی نمی ماند.

اینست راه حل اساسی و واقعی مسأله افغانستان، که به زعم این عاجز، خیر و صلاح همه افغانها، مردمان منطقه و جهان در آن مضمر است، نه تأسیس پایگاه های نیروهای استعمارگر، که ارمغانی جز تشنج و بی ثباتی در قبال ندارد.